

Extrait du CGTCatalunya.cat

<http://cgtcatalunya.cat/spip.php?article12635>

Sobre tempestes i brúixoles

- Actualitat - Articles opinió -

Date de mise en ligne : dijous 12 d'octubre de 2017

CGTCatalunya.cat

És en els moments convulsos, complexos i tempestuosos quan es torna més urgent consultar les brúixoles per evitar extraviar-nos. No obstant, també és en l'estrèpit de la tempesta quan resulta més difícil confiar en les seves indicacions. Per això cal no deixar-se arrossegat per la voràgine d'uns esdeveniments que se succeeixen amb extrema rapidesa i que demanen ràpides respostes. Per això cal, ni que sigui per un moment, «alçar la vista» més enllà del context immediat, prendre certa distància amb la tempesta, i procurar entreveure cap a quin horitzó ens empenyen els actes als que la situació sembla emplaçar-nos.

Des de la simpatia, l'estima, i la comprensió, que sento per molts dels llibertaris que s'involucren en les actuals mobilitzacions a Catalunya, no se m'escapa, però, que estan afavorint, de forma totalment involuntària, el procés dissenyat pel Govern català i per les formacions nacionalistes per crear «un nou Estat».

Està clar que aquest no és el seu objectiu, tot el contrari, i que aquesta no és la raó per la qual exposen els seus cossos en una paradoxal «defensa de les urnes», o convoquen vaga general en pràctica contigüïtat temporal amb el referèndum sobre la creació del nou Estat.

Els seus objectius van des de contribuir a «destruir l'Estat espanyol» (tant de bo això s'aconsegueixi), fins avançar cap a una situació on es pugui «decidir-ho tot», i no només la forma política del territori, passant per la perspectiva de radicalitzar l'actual conflictivitat encoratjant la creativitat i les espurnes d'autorganització que afluïren en la població. Alguns acaricien fins i tot el somni d'una (improbable) insurrecció popular que obri el camí cap a una autèntica «autonomia», en el sentit fort d'aquest terme que va molt més enllà de l'autodeterminació dels pobles.

Aquests objectius, així com l'ineludible compromís amb la lluita contra la repressió exercida per l'Estat sobre els que desafien les seves lleis, em mereixen el més absolut respecte. Ara bé, també és obvi que l'actuació d'aquests companys aporta el seu granet de sorra al desenvolupament del projecte independentista, o millor dit, nacionalista, que és com convé denominar-lo, ja que no pretén "independitzar" qualsevol cosa, sinó, molt específicament una «nació».

Si aquesta contribució em preocupa, no és perquè condueixi a propiciar la creació d'un nou Estat, a fi de comptes ens tocarà seguir lluitant en el seu si, de la mateixa manera que ho estem fent en el si de l'actual, sense que el canvi del marc estatal suposi una diferència qualitativa que mereixi especial menció. Viure en un nou Estat ens la bufa, però, la principal repercussió negativa que es desprendrà de la nostra participació en l'actual conflicte és que ens tocarà, a nosaltres i als treballadors involucrats, «pagar els plats trencats» de l'enfrontament entre l'Estat instituint i l'Estat naixent, com els hi passarà, per exemple, als vint anarquistes grecs detinguts per ocupar l'ambaixada d'Espanya en solidaritat «amb Catalunya" (sic).

El que em preocupa, i és precisament en aquest punt on adquireix sentit el que abans comentava sobre la necessitat d'«alçar la vista», és que la contribució als actuals enfrontaments està donant ales a l'«auge dels nacionalismes», com passa en tots els xocs entre nacionalismes, i augura un enfrontament entre treballadors tant dins de Catalunya, com entre treballadors de Catalunya i d'altres llocs. Sense parlar del corresponent «auge de l'extrema dreta» que ja es ve observant de forma preocupant en diversos llocs d'Espanya. No és que s'hagi de renunciar a lluitar per no suscitar l'auge de l'extrema dreta, és clar, però el que no convé fer és lluitar en un escenari definit en claus nacionalistes perquè això sí que garanteix aquest auge.

A hores d'ara, les respectives actuacions d'un Puigdemont que ahir va deixar als llimbs la proclamació del nou Estat, i d'un Rajoy que avui posa en marxa, sense formalitzar-la, la suspensió de l'Autonomia catalana, revelen la preocupació per no perjudicar els interessos de les grans corporacions, empreses o entitats financeres, i assenyalen els límits que els dos governs enfrontats no estan disposats a transgredir. Això s'està traduint per una desescalada

Sobre tempestes i brúixoles

de la tensió, per l'escenificació d'un espectacle de posats i d'enganys, adornat amb trets de bales de fogueig. Fins ara l'única sang que ja s'ha abocament, i que caldria evitar que se seguís abocant, és la de «la gent de baix» que es va deixar arrossegar a participar en una partida orquestrada i arbitrada per la classe política en funció dels seus interessos. Lluitem, sí, però no en camps de batalla on els nostres enemics ens criden a fer-los costat.

Tomás Ibáñez

Barcelona, 11 d'octubre 2017